

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကြယ်စင်မှူးမေ

ပန်းတွေပြိုတဲ့ ရာသီ

(အချစ်လုံးချင်းဝတ္ထု)

ဒုတိယအကြိမ်

ချစ်သူရဲ့ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှုကြောင့်
စကြဝဠာတစ်ခုလုံး
ဝတ်မှုန်တွေ တလက်လက်တွေ ကြွေလွင့် ...
ပန်းကလေးတွေရဲ့ မျက်ရည်ပွင့်တွေ
ပင်လယ်ကြီး ဖြစ်သွားခဲ့ပြီ။ ။

အခန်း(၁)

ခမ်းနားလှပသည့် ဧည့်ခန်းဆောင်ကြီးထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း
ချွေးတွေပြန်ရင်းဖြင့် ‘ခင်သတိုး’ ရင်တွေ တုန်နေသည် မှာ စာမရသည့်
ကလေးတစ်ယောက် စာမေးပွဲကို ကြောက်သည့်နှယ်။

ကြည့်စမ်း အဖော်မရှိ ဘာမရှိနှင့် သည် နေရာရောက်အောင် သူမ
ဘယ်လိုသတ္တိတွေနှင့်များ လာခဲ့မိပါလိမ့်။ ယခုတော့ ခင်သတိုးသည်
လေအေးပေးစက် ပေးထားသည့် သည် ခန်းမဆောင်ကြီးထဲက မီးခိုး

ရောင်ဆိုဖာ မှိုင်းမှိုင်းအိအိကြီးများ ပေါ်မှ ခူးနှစ်လုံးကလည်း ငှက်ဖျား တက်တော့မည့်နှယ်။

ပေါ်လီယာနာအတွေးများ ဖြင့် ခင်သတိုး ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ် တိတ်တ ခိုး ရှုတ်ချရင် တစ်လွှာစီ တစ်ဖတ်စီ ဆန်းစစ်၊ မေးခွန်း ထုတ်နေမိပြန်သ ည် ။ ငါ ဘာလို့ ဒီလောက် ကြောက်နေရတာလဲ။ သည် ခန်းမဆောင်ကြီး က သည် အိမ်ကြီးက ခမ်းနား၊ ဆန်းပြားလွန်းလို့ လား။ သည် မေးခွန်း ကို ခင်သတိုး ဖြေကြည့်လိုက်သည် ။

ဟင် သည် လိုအိမ်မျိုးထက် ကောင်းတဲ့ အိမ်တွေ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ကို အများကြီး။ သူမတို့ တီဗွီက တရုတ်ဇာတ်လမ်းတွဲတွေမှာ ဗီဒီယိုတွေထဲ မှာ သိပ်ပြီးခမ်းနားတဲ့ အိမ်ကြီးတွေ မြင်ဖူးကြည့်ဖူးနေရတာပဲ မဟုတ် လား။ ဘာများ ဆန်းလို့ လဲ။

သည် လိုတွေ့လိုက်တော့၊ သည် မေးခွန်းက ခင်သတိုးအဖို့ လွယ်ကူ စွာ ဖြေပြီးဖြစ်သွားသည် ။ ကဲ နောက်မေးခွန်း တစ်ခု။

သူမ ယခုလိုကြောက်နေရတာ လျှောက်ထားတဲ့ အလုပ် မရမှာ စိုးလို့ လား။ ဤမေးခွန်းကိုလည်း ခင်သတိုးခေါင်းခါလိုက်ပါသည် ။ အစကတည်းက ပုလဲနီက ပြောလိုက်ပြီးသား။

"နင် ကမ္ဘာပေါ်မှာ ဇီဇာအကြောင်ဆုံး၊ သဝန်အကြောင်ဆုံး မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ သွားတွေ့ရမယ်။ ကံကောင်းရင် လစာကောင်းကောင်း နဲ့ အဲဒီကလေးထိန်းအလုပ်ဆိုတာကြီးကို ရမယ်။ ငါသာဆိုရင် ခြင်္သေ့ ပါးစပ်ထဲသာ ခေါင်းထိုးဝင်လိုက်မယ်၊ အဲဒီမိန်းမကြီးနဲ့ တော့ မျက်နှာ ချင်းမဆိုင်ချင်ဘူး။"

ကဲ သည် တော့ အဲဒီအလုပ်ဆိုတာ ရလည်း အမြတ်။ မရလည်း အရင်းပေါ့နော်။

သည် လိုတွေးလိုက်မိမှ ခင်သတိုး အသက်ရှူတွေဘာတွေ ပုံမှန်ဖြစ် သွားပြီး လူလည်း ဆိုဖာပေါ်မှာ ကျကျနနထိုင်နိုင်သွားတော့သည် ။ အင်း ... သူဌေးဆိုတဲ့ လူတန်းစားတွေဟာ တော်တော်ကြီးကျယ်ကြတာ ပဲနော်။ ဘယ်နေရာမှာ ဘာလုပ်နေကြသည် မသိ။ ခင်သတိုး သည် အ ခန်းထဲမှာ ထိုင်စောင့်နေရတာ နာရီဝက်တိတိ ရှိပြီဖြစ်ပေမဲ့ ‘ခဏထိုင်ဦး နော် အစ်မ၊ ကျွန်မ အန်တီယမင်းကို သွားအကြောင်း ကြားလိုက်ပါဦးမ ယ်’ဆိုသည့် အိမ်ဖော်မလေးကလည်း ပြန်ပေါ်မလာတော့ပါ။

သည် ကနေ့ သည် အိမ်သားတွေ သူမဆီ လာတွေ့မှ တွေ့ကြပါဦး မည်လား။ တစ်ယောက်တည်း ရင်ထဲမှာ ပူလိုက်ချမ်းလိုက် ဖြစ်နေရာမှ စိတ်သက်သာလို သက်သာငြား ခင်သတိုးမှာ ဧည့်ခန်းဆောင်မကြီးတစ် ခုလုံးကို မျက်စိထဲမှတ်မိအောင် လိုက်ကြည့်နေမိပြန်သည် ။

ရှင်ဘုရင့်ပုဆိုး၊ ပိုးချည်းပဲဆိုသလို၊ ဧည့်ခန်းတစ်ဆောင်လုံးမှာ အ ရောင်အဝါတွေ ဖိတ်လက် တောက်ပလွန်းပါ၏။ ခင်သတိုးက တောမှ လာသူမို့ ဘာတွေဘယ်လောက်တန်မှန်း မသိပေမဲ့ ခင်းထားသည့်ကော် ဇောကြီးကအစ၊ စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းတာတော့ သူမ သိပါသည် ။

သို့သော် ဘာကြောင့်မသိ၊ တစ်ခန်းမလုံး မီးခိုးရောင်မှိုင်းမှိုင်းကြီး တွေ သုံးထားတာကိုတော့ ခင်သတိုး ဘဝင်မကျ။ လှပခမ်းနားလွန်းပေ မဲ့ သူမစိတ်ထဲ တစ်မျိုးကြီးခံစားနေရသည် ။ နေရတာ မသိုးမသန့်ရှိလှ ပါဘိ။ တကယ်ဆို အခြားအရောင်လှလှလေးတွေ သုံးပါတဲ့ လား။

အင်း ... သူမ၏ မှတ်ချက်ကိုသာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ဇီဇာအကြောင်ဆုံး ဆို သည့် ဤအိမ်မှ မိန်းမ ကြားသွားပါက၊ ခင်သတိုး အလုပ်ရမှာ မဟုတ် တော့ပါချေ။ သို့သော် မတတ်နိုင်။ ကြည့်ပါလား ... စားပွဲပေါ်မှာ အလှ ပန်းအိုး ထိုးထားပုံကအစ စိတ်ရောဂါသည် ဆန်လှချည်။ ကြံကြံဖန်ဖန်

အမည်းဝေဆာနေအောင် ထိုးပဲထိုးထားတတ်ပါပေ၏။

အခန်းထောင့်မှာ စန္ဒရားကြီးကလည်း တကယ့်အညိုအရင့်ရောင်၊ သွားစမ်းပါ ... ခေတ်လည်း မရှိတော့။

"ဟိတ် ဘာတွေလျှောက်ကြည့်နေတာလဲ၊ စပ်စုတာ ငါမကြိုက်ဘူး နော်။ ပြောထားပါပေရဲ့ ... ဒီအိမ်မှာ နေရင် ငါ့စကားကို တစ်သဝေမတိမ်း နားထောင်နိုင်မှ "

"အမေ"

နားနားသို့ ကပ်အော်လိုက်သလို စူးရှသည့်အသံတစ်ခုကြောင့် တစ်ခန်းလုံးကိုကြည့်နေမိသည့် ခင်သတိုးမှာ လန့်ဖျပ်တုန်ခါသွားမတတ်။ အသံရှင်ကို ခင်သတိုး မရဲတရဲလှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ခေတ်မီစွာ ဝတ်စားဆင်ယင်ထားသည့် အသက်လေးဆယ်ခန့် မိန်းမချောတစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရသည် ။

ပုလဲနီပြောသော ... ကမ္ဘာပေါ်မှာ သဝန်အကြောင်ဆုံး၊ ဇီဇာအကြောင်ဆုံးဆိုတဲ့ မိန်းမကို ခင်သတိုး တွေ့ရချေပြီ။ သူမက ခင်သတိုးရှေ့မှ ဆိုဖာကြီးပေါ်တွင် ညင်သာစွာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည် ။ ယခုတိုင် တောက်ပရွန်းလက်ဆဲ မျက်ဝန်းများ ဖြင့် သူမက ခင်သတိုးကို အကဲခတ်ခဲ့သည် ။ သူမ၏ လက်ထဲမှာ လည်း ခင်သတိုး လျှောက်ထားသည့် အလုပ်လျှောက်လွှာစာရွက်များကို ကိုင်ထားချေ၏။

"နာမည်က ခင်သတိုးနော်၊ အီးမေဂျာနဲ့ ဘွဲ့ရထားတယ်ဆိုတော့၊ ဘာအဓိပ္ပာယ်တဲ့ လဲ။ ဘာလဲ ... စတန့်ထွင်တာလား"

"ရှင်"

"ဖြေပါ ... အားမနာပါနဲ့ ၊ ရွှေယမင်းတို့ က ကိုယ်ပြတ်သားသလို

သူများကိုလည်း ပြတ်သားမှ ကြိုက်တယ်"

ခင်တိုးသည် ကမ္ဘာကျော် 'ရွှေယမင်း'နှင့် တွေ့နေသည် မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်တော့သည်။ သည် ကလည်း ခင်သတိုးပေမို့ အမှန်တရားကို ဘာမ ပြောရဲစရာရှိမည်နည်း။ သူမ ရဲရင့်စွာ ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။ ။

"ဒီလိုရှိပါတယ် အန်တီ၊ အီးမေဂျာနဲ့ ဘွဲ့ရထားတယ်ဆိုပေမဲ့ ကျွန်မ မှာ ဘာအဆက်အသွယ်မှ မရှိလို့ အလုပ်မရသေးပါဘူး။ သင်တန်းတွေ လျှောက်ဖြည့်တက်ဖို့ လည်း ကျွန်မမှာ အချိန်မပေးနိုင်တော့ဘူး။ မြို့ပြန် ပြီး ကျူရှင်ဖွင့်စားရအောင် ကျွန်မ ဝင်တိုးစရာ နေရာကိုမရှိတော့ဘူး လေ၊ အိမ်မှာ ကလည်း ငွေရေးကြေးရေး ကျပ်တည်းလှပါပြီ၊ မေမေမှာ ကြွေးပူ ကြွေးအေး ကြွေးအသေး အကြီးတွေကလည်း "

"တော်ပါပြီ ... တော်ပါပြီ ... ဒီလောက်ဆို လုံလောက်ပါပြီ၊ မင်းထိန်း ရမယ့် ကလေးရဲ့ ရာဇဝင်ရော ဘယ်လောက်သိထားသလဲ"

"ရှင်"

ကလေးဟာ ကလေးပဲပေါ့။ မဟုတ်ဘူး လား။ သို့သော် ဒေါ်ရွှေ ယမင်း၏ မေးခွန်းကြောင့် ခင်သတိုး တော်တော်ကြောင်သွားခဲ့သည်။ ။ သူမ ဒေါ်ရွှေယမင်းကို နားမလည်သည့်မျက်ဝန်းဖြင့် ပြူးကြည့်နေမိ တော့သည်။ ။

"ဒီလိုပါ ... ကိုယ်ပြောတဲ့ အဓိပ္ပာယ်က မင်းကို ကိုယ်တို့ မလိမ့်တပတ်လုပ်တယ်ဆိုတဲ့ အဖြစ်မျိုး မရောက်ချင်လို့ ပါ။ ကလေးနာ မည်က 'ရွှေစင်မြင့်ခေါင်'တဲ့ "

"ရွှေစင်မြင့်ခေါင်"

ဒေါ်ရွှေယမင်းစကားကို ပဲ့တင်သံပြုရင်း ခင်သတိုး၏ မျက်ဝန်းများ

စိတ်ဝင်စားမှုကြောင့် လက်ဖြာသွားခဲ့သည်။ ။

"ဟုတ်တယ် ... ရွှေစင်မြင့်ခေါင်၊ ကလေးက မိန်းကလေး၊ အသက် က ရှစ်နှစ်ရှိပြီ။ ပြီးတော့ အရမ်းဆိုးတယ်။ ဘယ်တော့မှ ကလေးထိန်း မမြဲဘူး။ သူ့ကိုသည်းခံနိုင်ရင် အလွန်ဆုံး နှစ်လပဲ။ တို့ မှာ သူ့ကြောင့် အ မြဲအလုပ်ရှုပ်ရတယ်။ ကိုယ်က မင်းသိအောင် ကြိုပြောထားတာနော်။ မင်းစိတ်ပျက်သွားဖို့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး။"

"ဪ ... ဒါကြောင့် ကလေးထိန်းလခက တစ်လ ငါးသောင်းဖြစ်နေ တာကိုး"

ခင်သတိုး တီးတိုးစွာ ညည်းတွားမိသည်။ ။

"အခု ခဏခဏ ကလေးထိန်းရှာမပေးနိုင်ဘူး၊ အကြောင်းစုံပြော ထားပါလျက်နဲ့ မင်းစိတ်ဝင်စားသေးတယ်ဆိုရင် ဒီအလုပ်ကို အနည်း ဆုံး ခြောက်လစာချုပ်ချုပ်ရမယ်။ ငွေလည်း တစ်ခါတည်းပေးလိုက်မယ် ။ ဘယ့်နှယ်လဲ ... စဉ်းစားဦးမလား"

တကယ်က သည် သတင်းတွေကို ခင်သတိုး ပုလဲနီထံမှ အနည်း အပါး ကြားပြီးဖြစ်ပါသည်။ ။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ပုလဲနီနှင့်သူမသ ည် အဆောင်တစ်ခုတည်းမှာ အတူနေကြသည့်အပြင် ပုလဲနီသည် ဦး မြင့်ခေါင်၏ အတွင်းရေးမှူးတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်သည် မဟုတ်ပါ လား။ သို့သော် အသေးစိတ်အချက်အလက်များကတော့ သည် ရောက်မှ သိရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ။

"ကလေးကို ကျွန်မ ကြည့်ခွင့်ရမလား"

"မရဘူး ... ကလေးက အိမ်မှာ မရှိဘူး၊ သူ့မိခင်ဘက် အဘိုး အဘွား ဆီ အလည်သွားတယ်။ မနက်ဖြန်မှ ပြန်လာလိမ့်မယ်။ ခင်သတိုးစိတ်မ

နိုင်ရင်လည်း ပြန်သွားပါ။ တို့ နောက်တစ်ယောက် ရှာလိုက်မယ်"

ရွှေယမင်း၏ ခပ်တင်းတင်းစကားကြောင့် ခင်သတိုး ဆတ်ခနဲ တုန်လှုပ်ရသည်။ သူမ မေမေမျက်နှာညှိုးညှိုးလေးကို ပြေးပြီးမြင်ယောင်လိုက်ပါ၏။ မေမေမှာ အကြွေးတွေ ဝိုင်းနေသည်။ ကလေးဟာ ကလေးလောက်ပဲဆိုးမှာ ပျံ့။ သူမ တွေဝေနေလို့ မဖြစ်။

"လုပ်မယ် ... ကျွန်မ လုပ်ပါ့မယ်။ အန်တီစည်းကမ်းချက်တွေအားလုံးကို ကျွန်မ လိုက်နာပါ့မယ်"

ကောင်းပြီ ... အခု ငွေချေမယ်၊ စာချုပ်ချုပ်မယ်၊ နောက် မင်းကိုပြောထားချင်တာ တစ်ခုရှိတယ်။ ကိုယ့်ကို 'အန်တီ'လို့ မခေါ်နဲ့ 'မမကြီး' လို့ ပဲခေါ်ပါ။"

"ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်မ မှတ်ထားပါ့မယ်"

"နောက်တစ်ချက် ... သည် အိမ်မှာ နေရင် ဟိုပါ သည် ပါ ဟိုစပ်စု သည် စပ်စု ... မလုပ်ပါနဲ့။ ကိုယ့်အလုပ်ပဲ ကိုယ် ကျေပွန်အောင်လုပ်ပါ။ မင်းအလုပ်က ရွှေစင်မြင့်ခေါင်ကို ထိန်းကျောင်းဖို့ တစ်ခုပဲ"

ဒေါ်ရွှေယမင်း၏ ခပ်တင်းတင်းစကားများကို နားထောင်ရင်း ခင်သတိုးရင်ထဲ တင်းကျပ်လာသလို ခံစားရသည်။ သို့သော် သူမ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပါသည်။ ဘာမဖြစ်နိုင်စရာမရှိမလဲ။

"ကောင်းပြီ ... ဒါဆို မနက်ဖြန် နံနက်ရှစ်နာရီကစပြီး အလုပ်ဝင်ရမယ်"

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ဒေါ်ရွှေယမင်း ပြသောစာချုပ်မှာ ခင်သတိုး လက်မှတ်ထိုးပြီး ခြောက်လစာ ငွေသုံးသိန်းကို ထုတ်ယူခဲ့မိပါချေပြီ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ဒေါ်ရွှေယမင်း ပြသောစာချုပ်မှာ ခင်သတိုး

လက်မှတ်ထိုးပြီး ခြောက်လစာ ငွေသုံးသိန်းကို ထုတ်ယူခဲ့မိပါချေပြီ။

ဤသို့ထုတ်ယူခဲ့မိခြင်းကြောင့် ခင်သတိုးဘဝမှာ မျက်ရည်ပွင့်တွေ ပင်လယ်ကြီးလောက် ကြွေကျရတော့မည်ဆိုတာကိုတော့ သူမ မတွေးမိခဲ့ပါချေလေ။

အခန်း(၂)

နံနက်ရှစ်နာရီမှ စတင်ပြီး အလုပ်ဝင်ခဲ့သော်လည်း ရွှေစင်မြင့်ခေါင်ကို ယခုထိ မတွေ့ရသေး။ ကလေးက ယခုထိ သူ့အဘိုး အဘွားများ ထံမှာ ပြန်မလာသေးပါ။ ဒေါ်ရွှေယမင်းက သည် အိမ်မှာ နေလျှင် စပ်စပ်စုစုမလုပ်ပါနှင့်ဆို၍ ခင်သတိုး မစပ်စုရဲပါ။ ထို့ကြောင့် ရွှေစင်မြင့်ခေါင်၏ အဘိုးအဘွားတွေ ဘယ်မှာ နေသလဲ၊ ကလေး၏ မိခင်ဖြစ်သူ အဘယ်ကြောင့် ရုတ်တရက် ဆုံးပါးသွားရသလဲ ... ဆိုတာတွေ ခင်သတိုး မသိရပါသေး။

ကြီးမားကျယ်ဝန်းသော နှစ်ထပ်တိုက်ကြီး၏ အဆောင်ဆောင် အခန်းခန်းတွေကြားမှာ လူတွေ ဘယ်နှယောက်နေကြသလဲ။ ရဲတိုက်ကြီးနယ် အဆောက်အအုံကြီး၏ အငွေ့အသက်တွေကို မသိုးမသန့် ရှူရှိုက်ရင်း ‘ငါ အလုပ်လက်ခံမိတာ မှားသွားပြီလား’ဟု ခင်သတိုး နောင်တရချင်ချင်။ သို့သော် ငွေများကိုလည်း မေမေ့ထံသို့ လူကြိုနှင့်ပို့ပြီးဖြစ်သလို သူမကလည်း ဤအိမ်သို့ အထုပ်အပိုးများ နှင့် ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ ။

အလို ခင်သတိုးဆိုတာ ဘယ်အလုပ်ကိုပဲဖြစ်ဖြစ် တွေဝေ တွန့်ဆုတ်တတ်သူမဟုတ်ပါဘဲနှင့် ယခုမှ ဘာဖြစ်နေရတာတဲ့ လဲ။ မိမိကိုယ်ပြန်လ

ည့်ရှုံ့ချပြီးနောက် ခင်သတိုး ခေါင်းမော့ ရင်ကော့လိုက်သည်။ ။ ကီးသွင်း
လိုက်တာပေါ့။ ဟုတ်တယ် ... သူမသည် ယုန်ကလေးတစ်ကောင်လို နူး
ညံ့သိမ်မွေ့သော်မှ အသည်းနှလုံးကတော့ မာကျော ခိုင်ကျည်ခဲ့သူဖြစ်သ
ည်။ ။ အရာရာကို ရဲရင့်စွာ ရင်ဆိုင်လိုက်မှာ ပေါ့။

ယခုမှ ခင်သတိုး နေလို့ ထိုင်လို့ ကောင်းသွားခဲ့သည်။ ။ ကလေး၏ အ
ခန်းနှင့်ကပ်ချက်မှာ နေရာချထားပေးခဲ့သည် မို့ ခင်သတိုး၏ အခန်း
သည် အပေါ်ထပ်နေရောင်ခြည်ရသော၊ ပန်းခင်းများ နှင့် ခြံရှေ့တစ်ခု
လုံးကို ဆီး၍ မြင်ရသော အကောင်းစားအခန်းတစ်ခုဖြစ်သည်။ ။

ရွှေစင်မြင့်ခေါင်၏ အသုံးအဆောင်များ လောက် မခမ်းနားဟု တော့
ပြောလို့ မရ။ သူဌေးအိမ်မှ ပရိဘောဂ၊ အသုံးအဆောင်များ ပေမို့ ခင်သ
တိုး၏ အခန်းသည် လည်း စမတ်ကျလှသည်။ ။

နံနက်ရှစ်နာရီကတည်းက ရွှေစင်မြင့်ခေါင်ကို စောင့်နေခဲ့ရသည့်မှာ
ယခု နေ့လယ်ဆယ့်နှစ်နာရီ ထိုးပေပြီ။ ထမင်းကို ဘယ်အချိန်မှာ ဘယ်
လိုကျွေးမှာ ပါလိမ့်ဟု ခင်သတိုး စဉ်းစားနေမိဆဲ၊ မနွေကတွေ့ခဲ့သည့်
ကောင်မလေး သူမ၏ အခန်းထဲသို့ ဝင် လာလေ၏။

"ထမင်းစားကြရအောင်"

ခင်သတိုး အားတုံ့အားနာ၊ အူကြောင်ကြောင်ဖြင့် ထရပ်လိုက်ရသည်
။ ကောင်မလေးက သူမကို မရွံ့မရဲပြီးပြ၏။

"နေ့တိုင်းလာခေါ်ရရင် ဘယ်ကောင်းမလဲနော်၊ မမကို စားရမယ့်
အချိန်သာ ပြောပြပါ။ အိမ်ရှင်တွေရော စားပြီးကြပြီလား"

"ရှုး ... "

ဤမျှလောက်စကားကိုပင် ကောင်မလေးက နှုတ်ခမ်းပေါ်လက်ညှိုး

ထောင်ပြီး ပိတ်လိုက်တော့၊ ခင်သတိုး ကြောင်သွားရပြန်သည် ။
ဘယ်လိုလဲ ... သည် အိမ်မှာ စကားမပြောရဘူးလား။

ထို့နောက် ကောင်မလေး၏ နောက်ကိုသာ ခင်သတိုး ခပ်သွက်သွက်
လိုက်သွားရသည် ။ ထမင်းစားရအောင် သွားရတာကလည်း သေပြေရှင်
ပြေး။ တော်တော်တော့ စိတ်ညစ်စရာကောင်းနေပြီဖြစ်သည် ။

မကြာမီ သူမတို့ ထမင်းစားခန်းကြီးထဲသို့ ရောက်သွားကြသည် ။ နံ
ရံကပ်ဗီရိုမှာ ငွေထည်ကြွေထည်တွေဖြင့် တောက်ပခမ်းနားနေသည့် ထ
မင်းစားခန်းကြီးမှာ ဧည့်ခန်းလိုပင် သပ်ရပ်လှပနေပါ၏။ မျက်နှာကျက်
မှာ မီးပန်းဆိုင်တွေ ချိတ်ထားသည် ။ နိုင်ငံခြားကားထဲမှ အိမ်ကြီးတွေ
သဖွယ်။ သို့သော် သူမတို့ ဤနေရာမှာ စားရဟန်မတူ။

"လာ ... မမ"

ထမင်းချက်သည့်အခန်းကလည်း မတ်တတ်လျှပ်စစ်မီးဖို သုံးလေးခု
တွဲဖြင့် လှလှပပ။ ထမင်းတွေ ဟင်းတွေ တစ်ပြိုင်တည်း လျှင်မြန်စွာ
ချက်လို့ ရတာပေါ့။ ခင်သတိုးက အပေါ်မော့ပြီး လေ့လာနေသည် မို့ အခ
န်းထောင့်တစ်နေရာမှ စားပွဲခုံနိမ့်နိမ့်လေးကိုပင် မမြင်မိ။ စားပွဲခုံနိမ့်နိမ့်
လေး မှာ လာခေါ်သည့်ကောင်မလေးအပြင် နောက်ထပ်ကောင်မလေး
နှစ်ယောက်နှင့် ခပ်ဝဝအဒေါ်ကြီး တစ်ယောက်ပါ တွေ့ရသည် ။ ထမင်း
စားပွဲမှာ ဆောင့်ကြောင့်လေးဝင်ထိုင်ရင်း အားလုံးကို သူမပြုံးပြလိုက်သ
ည် ။

"ကျွန်မနာမည် ခင်သတိုးပါ၊ ကလေးထိန်းမယ့်သူလေ။ အာယား
လား ... နာနီလားပေါ့နော်"

ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်လိုမှုဖြင့် ခပ်နောက်နောက် ပြောပြသော်လည်း သူ
တို့ မျက်နှာများက စိုးစိုးရွံ့ရွံ့။ ဘုရားရေ ... ဘယ်လိုဖြစ်နေကြပါလိမ့်။

"အားနာလိုက်တာကွယ်"

အဒေါ်ကြီးဝဝ၊ ဖြူဖြူ၏ စကားကြောင့် ခင်သတိုး အံ့သြရသည် ။
ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ကျန်ကောင်မလေး သုံးယောက်မှာ လည်း ခင်သတိုးကို
အံ့သြစရာတစ်ခုကြည့်နည်းဖြင့် ကြည့်နေကြလေ၏။ သူမ မနေတတ်
တော့။ ဆာလှသည် မဟုတ်ပေမဲ့ ထမင်းစားဖို့ ပဲ ခင်သတိုးစိတ်ကူး
လိုက်သည် ။ အင်း ... ဟင်းမကောင်းလို့ အားနာနေကြပဲ ဖြစ်ရမယ်။
ဟင်းပန်ကန်များကို ခင်သတိုး ကြည့်လိုက်မိသည် ။ ချဉ်ပေါင်ရွက်ချည်
ရည်ဟင်းနှင့် ပဲငါးပိကြော်။ မဆိုးပါဘူး။ မရှိမရှားမိသားစုမှ ဆင်းသက်
လာသည့် ခင်သတိုးအတွက် ကြက်သား၊ ဝက်သားတွေ နေ့တိုင်းစားခဲ့ရ
သည် မဟုတ်သည့်အတွက် သည် ဟင်းက မဆိုးလှပါ။

"စားကြမယ်လေ ... လုပ်လေ"

အသက်အကြီးဆုံးဖြစ်သည့် အဒေါ်ကြီးဝဝကို ပဲငါးပိကြော် တစ်ဇွန်း
ဦးချလိုက်ပြီးနောက် ကောင်မလေးသုံးယောက်ကိုလည်း ခင်သတိုး တစ်
ဇွန်းဆီ ထည့်ပေးလိုက်သေးသည် ။ သည် ဝိုင်းမှာ ခင်သတိုးက
ပြောင်ပြောင်ရောင်ရောင်ရှိသည် လေ။ မည်သူမျှ အားနာရှက်ရွံ့ မနေ
ကြရအောင် ခင်သတိုး ကြိုးစားအားထုတ်နေမိခြင်းသာဖြစ်သည် ။
သို့သော် သူတို့ အဖွဲ့က ယိမ်းတိုက်ထားသည့်နှယ် ခုထိ မလှုပ်ကြပေ။
ပါးချိုင့်ကလေးများ ခွက်အောင် ခင်သတိုး ပြုံးရယ်မိတော့ချေပြီ။

"ဘာလဲဗျ ... ဆန္ဒပြနေကြတာလား။ ဘာလဲ ... ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ ခင်သ
တိုးလောက် ချောတဲ့ လှတဲ့ မိန်းကလေး မမြင်ဖူးကြသေးလို့ လား။ ကျွန်
မက တောသူနော်၊ အစားတော့ နည်းနည်းကြီးတယ်။ သူများ နှစ်
ယောက်စာလောက် စားပစ်လိုက်မှာ "

ကြည့်နေ ... သူတို့ ဘာသာ ဘာကြီးပဲဖြစ်နေဖြစ်နေ ... နားမလည်

နိုင်သည့်နောက်တော့ ထမင်းစားခြင်းအလုပ်ကိုသာ တာဝန်တစ်ရပ်နယ် ခင်သတိုး ထမ်းဆောင်နေလိုက်သည်။ ။ တကယ်စားကြည့်တော့လည်း မဆိုးလှပါ။ ချဉ်ပေါင်ဟင်းလေးက ငါးတွေဘာတွေနှင့် ချက်ထားပြီး ပဲငါးပိကြော်ကလည်း ပုစွန်ခြောက်လေး၊ ငရုတ်သီးစိမ်းတောင့်လေးများ တွေ့ရပါလေ၏။ ခင်သတိုးက ကျောင်းတက်လာခဲ့ရသည့် သက်တမ်းတစ်လျှောက်မှာ လည်း ဒီလိုပဲ စားခဲ့သောက်ခဲ့ရသည် မို့ စားလို့ မြိန်ပါသည်။ ။

"သည် တစ်ခါ မမကြီးက ဘာသဘောနဲ့ ဒီလောက်ချောချောလေးကို ခန့်တယ်မသိဘူးနော်"

"အေးနော် ... တို့ တွေ စိတ်မချမ်းသာစရာတွေ မြင်ရဦးမှာ ပဲ။ ခါတိုင်းက ရွှေစင် ဘယ်လောက်ပဲ ရိုင်းရိုင်း ... နာနီတွေကလည်း ခပ်ကြမ်းကြမ်း၊ အရပ်ဆိုးဆိုးကြီးတွေမို့ မြင်ရတာ သက်သာသေးတယ်"

"မမကြီးမှာ ဘာအကြံအစည်တွေ ရှိပြန်တယ်မသိဘူး"

သူတို့ လေးယောက် ခပ်တိုးတိုးအသံများ နှင့် စကားတွေပြောပြီး နောက် ထမင်းကို စစားကြသည်။ ။ ခင်သတိုးကိုမူ ကွက်ကြည့် ကွက်ကြည့်။ မကြာခင် ခင်သတိုး စားလို့ ပြီးသွားသည်။ ။ ရေသောက်ဖို့ ဟိုကြည့် ဒီကြည့် ကြည့်မိသည်။ ။ အစေအပါးတို့ သည် ရေခဲသေတ္တာထဲက ရေကို တော့ သောက်ခွင့်ရှိမည်မဟုတ်။ မမကြီး ဒေါ်ရွှေယမင်း၏ သဘောထားကိုလည်း ယခုလောက်မျှနှင့်ပင် ခင်သတိုး သဘောပေါက်ပါသည်။ ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိမိအတွက် စရိတ်ငြိမ်း တစ်လငါးသောင်း ဆိုတော့လည်း နည်းသည့်ဝင်ငွေမဟုတ်။

သည် စဉ် ကောင်မလေးတစ်ယောက်က ရေခဲသေတ္တာအတွင်းမှ ရေသန့်တစ်ဘူး ထုတ်ယူပေးပါ၏။

"ဖြစ်ပါရဲ့ လား ညီမရယ်၊ တော်ကြာ ... "

"ရတယ် မမ၊ ရေကတော့ ဖြစ်တယ်။ ဒါ သူတို့ စက်ရုံက ထုတ်တာ
လေ၊ ကြိုက်သလောက် သောက်"

"ဪ ... ဒီလိုလား"

သည် တောမှာ ပါးချိုင့်ကလေးခွက်အောင် ပြုံးပြီး၊ ခင်သတိုးရေကို
အားရပါးရ သောက်လိုက်သည် ။

သူတို့ နှင့်ရင်းနှီးလိုသည် မို့ ထမင်းစားပြီးသော်လည်း ခင်သတိုး ကို
ယုံနေရာသို့မပြန်သေးဘဲ ထမင်းပိုင်းမှာ ဆက်ထိုင်မိပြန်သည် ။ သူမ၏
သဘောထားကို သူတို့ အားလုံး ရိပ်မိကြပုံရသဖြင့် အဒေါ်ကြီးဝဝက စ
တင်ပြီး ခင်သတိုးကို မိတ်ဆက်သည် ။

"အဒေါ်နာမည်က ဒေါ်ဆုံပါ၊ အညာသူ"

"ဪ ... ဒေါ်ဒေါ်က အပျိုကြီးလား၊ အညာက လာနေတယ်ဆိုလို့ ပါ
"

"မဟုတ်ပါဘူး ... အဒေါ်က မုဆိုးမပါ"

ဒေါ်ဆုံ၏ ခပ်ဆတ်ဆတ်အသံကြောင့် ခင်သတိုး ဇက်ပုသွားရသည်
။ စပ်စုသလိုကြီး ဖြစ်သွားခဲ့ရသည် မို့ သူမ နောင်တရချင်ချင်။ နောက် စ
ကားပြောဆင်ခြင်ရမည်။

"ကျွန်မကတော့ အငယ်လေးပါ၊ ကျောင်းနာမည်က စန်းစန်းညို"

ခင်သတိုးကိုလာခေါ်သည့် အသားညိုညို၊ ခပ်သွယ်သွယ်၊ ရွက်ကြမ်း
ရေချိုကောင်မလေးက မိတ်ဆက်ပြန်သည် ။ မျက်ခုံးမွေး ခပ်ပါးပါး၊
မျက်လုံးပြူးပြူးနှင့် သွားအနည်းငယ် ခေါနေသော်လည်း

သဘောကောင်းပုံရသူလေးဖြစ်သည်။ ။

ကျန်နှစ်ယောက်ကတော့ ထမင်းကိုသာ ရမယ်ရှာပြီး အတွင် ငုံ့စား
နေသဖြင့် ခင်သတိုး စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။ ။ သူမကို သိချင်ပုံမရ။
သို့မဟုတ် အကြောက်လွန်နေကြသည် လားတော့မသိ။ သည် နေ့အဖို့
တော့ တော်လောက်ပါပြီ။ ကိုယ့်အခန်းပြန်တက်ဖို့ စိတ်ကူးစဉ်မှာ ပဲ အိမ်
ရှေ့ကားရပ်သံ ကြားလိုက်ရပြီး၊ ဒေါ်ရွှေယမင်း၏ ကြက်တူရွေးသံနှယ်
အသံစူးရှမှုကို ကြားရပါတော့သည်။ ။

မနေ့ကထက် ပိုလှနေသည့် ဒေါ်ရွှေယမင်းမှာ မနေ့က ဟန်အမူအ
ရာမျိုးတော့မရှိတော့။ ခင်သတိုး မျက်မှောင်အနည်းငယ်ကြုတ်မိသည်။ ။
ငါဟာ သက်ဦးဆံပိုင်ဘုရင်ခေတ်ကို ပြန်ရောက်နေတာလား။ ကြမ်းပြင်
မှာ ဝပ်ပြီး မခစားရုံတမယ်။ ဒေါ်ရွှေယမင်း၏ အသွင်က မောက်မာ
လွန်းနေသည်။ ။ သည် မိန်းမကြီးဟာ မင်းမျိုးမင်းနွယ်က ဆင်းသက်လာ
တာမို့လား။ ဒါမှ မဟုတ် သိပ်ချမ်းသာလို့ ငွေဂုဏ်မောက်တာလည်း ဖြစ်
မည်။ ဦးမြင့်ခေါင်ဆိုတာကိုတော့ ခင်သတိုး ယခုထိ မမြင်ဖူးသေး။
သို့သော် ဒေါ်ရွှေယမင်းတစ်ယောက်နှင့်ပင် လုံလောက်နေပြီဖြစ်သည်။ ။

"ညည်း ... ဘယ်အချိန်က ရောက်သလဲ"

"နံနက်ရှစ်နာရီက ရောက်ပါတယ် မမကြီး"

"သေချာရဲ့ လား ... ညည်းလာတော့ အိမ်မှာ ဘယ်သူတွေရှိသလဲ၊
မောင်ခေါင်နဲ့ ကော တွေသေးလား"

"ဘယ်သူမှ မတွေ့ပါဘူး၊ အငယ်လေး တံခါးလာဖွင့်ပေးပြီး နေရာချပေးပါတယ်"

မီးခိုးရောင်ဧည့်ခန်းဆောင်ကြီးထဲမှာ ရွှေယမင်းနှင့် သူမ မတ်တတ်ရပ် မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီး အမေးအဖြေပြုလုပ်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

"ဘယ်အခန်းမှာ နေရာချထားပေးသလဲ"

"ကလေးရဲ့ ခြေရင်းဘက်၊ ကပ်လျက်အခန်းမှာ ပါ။ ခါတိုင်းလည်း ကလေးထိန်းတွေ အဲဒီအခန်းမှာ နေရတယ်လို့ ပြောပါတယ်"

သူမစကားကို ဒေါ်ရွှေယမင်း သဘောကျပုံမရ။ မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြောလာသည် မှာ ...

"ညည်း မရှည်ပါနဲ့ ၊ ခါတိုင်းနဲ့ ခု အတူဘူး။ လာ ... အခု အခန်းပြောင်းရမယ်။ ညည်း ရွှေစဉ်အခန်းထဲမှာ ပဲ နေရမယ်"

"ကလေးက သဘောကျပါ့မလား"

သူမ၏ စိုးရိမ်စကားကြောင့် ဒေါ်ရွှေယမင်း မျက်မှောင်ကြုတ်ပြန်သည်။

"ဒီအိမ်မှာ ငါ့စကားဟာ ဥပဒေ၊ ငါ့စကားကိုပဲ နာခံရမယ်"

အတ္တတွေ သိပ်များ နေသည့် ဒေါ်ရွှေယမင်းနောက်သို့ ခင်သတိုးနှင့် အငယ်လေး ခပ်ကုပ်ကုပ်လိုက်သွားကြသည် ။ ခင်သတိုးရင်ထဲမှာ မကျေနပ်စိတ်တွေက ဆောင်းနံနက်က နှင်းတွေနှယ် တဖွားဖွား။ သို့သော် သူငွေ သုံးသိန်းကို မနက်စောစောကပဲ မေမေ့ထံ လူကြိုနှင့်ပို့ပြီးသွားပြီ မဟုတ်ပါလား။

ဒီလောက်တော့ ရှိမှာ ပေါ့လေ။ ငါ့အသားပဲသွားတာမှာ မဟုတ်တာ

ဟု တွေးတောဖြေသိမ့်ပြီး ခင်သတိုး အပေါ်ထပ်သို့ ရောက်လာခဲ့သည် ။
သူက ရွှေ့ဆိုလည်း ရွှေ့လိုက်ရရုံသာ။

ကျယ်ဝန်းလှပသော ရွှေစင်မြင့်ခေါင်၏ စပယ်ရှယ်အခန်းကြီးထဲမှာ
ကုတင်တစ်လုံး ထပ်တိုးသွား၏။

"ကလေးထိန်းဆိုတာ ကလေးနဲ့ အတူနေမှ သဘာဝကျမှာ ပေါ့။ အစ
က ဒီအကြောင်းတွေ ငါမသိခဲ့လို့ ကလေးထိန်းတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်
ယောက် လဲနေရတာ။ ညည်း ဒီအခန်းထဲမှာ ပဲ နေရမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့"

မကြာမီ အခန်းထဲမှ ဒေါ်ရွှေယမင်း ထွက်ခွာသွားပါ၏။ အငယ်လေး
လည်း ဘယ်အချိန်က ပြန်ပေးဆင်းသွားလေသည် မသိ။ ခင်သတိုးမှာ
အရမ်းဆိုးပါသည် ဆိုသည့် ရွှေစင်မြင့်ခေါင်ကိုသာ တရားခံတစ်ဦးနှယ်
တထိတ်ထိတ် စောင့်ကြိုနေရပေတော့သည် ။

"မမရေ ... မမရွှေစင် ဒီနေ့ပြန်မလာဘူးတဲ့ ။ ညနေက မမကြီးဆီ
ဖုန်းဝင်လာတယ်။ အငယ်လေး ခိုးနားထောင်တာပေါ့ ... ဟီဟီ"

ညနေခြောက်နာရီခန့်မှာ အပေါ်ထပ်သို့ အငယ်လေး လှစ်ခနဲရောက်
လာရင်း သတင်းပို့သည် ။

"အမယ်လေးဟယ် ... လာမှာ ဖြင့်လည်း မြန်မြန်လာပါတော့။ ငါရင်
တွေတုန်လှပြီ။ နေစမ်းပါဦး ... ရွှေစင်လေးက တကယ်ပဲ ဆိုးသလား
ဟင်"

ခင်သတိုးအမေးကို အငယ်လေးက ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့ဖြင့် ဟန်ပါပါဖြေ၏။

"ဟာ ... ဆိုးတာတော့ဘာဆိုးသလဲပဲ။ တစ်နေ့တစ်နေ့ သူ့ကြောင့်
ပန်းကန်တွေ အိုးတွေ ကွဲတာလည်း မနည်းဘူး။ သူက စိတ်မထင်ရင် မ

ထင်သလို ပေါက်ခွဲပစ်တာပဲ။ သူ့စကား ကိုယ်မသိ၊ ကိုယ့်စကား သူမသိ နဲ့ ထစ်ခနဲဆို ဖမ်းကိုက်၊ ထုရိုက်၊ တွေ့ကရာနဲ့ ကောက်ပေါက်တာပဲ။"

"ဟင် သူ့စကား ဘာလို့ အငယ်လေးလို့ မသိတာလဲ။ သူခိုင်းတာ လုပ်ပေး၊ သူလိုတာ ဖြည့်ဆည်းပေးရင် မရဘူးလား။"

ခင်သတိုး၏ စကားကြောင့် အငယ်လေးက တောင်ကြည့်မြောက်ကြည့် ကြည့်ပြီးမှ တိုးတိုးဖြေ၏။

"ဘယ်နားလည်မလဲ၊ ရွှေစင်မြင့်ခေါင်က စကားမပြောတတ်ဘူးလေ "

"အို"

ခင်သတိုးနားထဲမှာ ဗုံးဆံကြီးတစ်လုံး ပေါက်ကွဲသွားသလို ထင်လိုက်ရပြီး ရင်ထဲမှာ တော့ နင့်ခနဲ ခံစားလိုက်ရပါ၏။ ဪ ... စကားမပြောတတ်တဲ့ ကလေးလေးကို။ ဒီတော့ လောကကြီးအပေါ်မကျေနပ်တိုင်း ဆိုးလို့ နေတာတာပေါ့။

"မဟုတ်ဘူး မမရဲ့ ... ဟိုလေ"

သည် စဉ် လှေကားထိပ်မှ ကောင်မလေးတစ်ယောက် ပေါ်လာပြီး အငယ်လေးကို လှမ်းအော်ချေ၏။

"အငယ်လေး ... နင့်ကို မမကြီးခေါ်နေတယ်"

မမကြီးဆိုသည် နှင့် အငယ်လေး လှစ်ခနဲ ပြေးဆင်းသွားပုံက လေ၏ အလျင်နယ်။ ခင်သတိုးမှာ အံ့သားသင့်ပြီးသာ ကျန်ခဲ့ရပါ၏။

အင်း ... ဒီအိမ်ကြီးမှာ မမကြီးဟာ တော်တော်ဩဇာညောင်းပုံပါပဲ။ မမကြီးနှင့် ရွှေစင်မြင့်ခေါင် ဘယ်သူက ဇာတ်လိုက်လဲ။ ဘယ်သူက ပို

ဆိုးသလဲ။ ဦးမြင့်ခေါင်ဆိုတာကရော။ ပုလဲနီပြောပုံအရတော့ တော်တော်ပေါ်ပြူလာဖြစ်တဲ့ လူကြီးပဲ။ အင်းလေ ... သူဌေးလည်း သူဌေး ရုပ်ကလည်း စမတ်ကျတယ်ဆိုတော့ မုဆိုးဖိုဆိုတဲ့ အမည်းစက်တောင် ပျောက်နေတာပေါ့။ ဒါ ငါနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး။ ငါ့အလုပ် မဟုတ်ပါဘူး။ ငါ့အလုပ်က ရွှေစင်မြင့်ခေါင်ကိုထိန်းဖို့ ပဲ။ အင်း ... ဦးမြင့်ခေါင်နဲ့ ပတ်သက်လို့ ကတော့ လုံးဝမဖြစ်ဘူး။ သူနဲ့ နည်းနည်းပတ်သက်မိရင်တောင် ပုလဲနီနဲ့ အရင်သတ်ရမည်။ ပုလဲနီက ဒီလူကြီးကို အရမ်းကြွေးနေတာဖြစ်သည်။ ။

ရွှေစင်မြင့်ခေါင်၏ အခန်းထဲမှာ ပစ္စည်းများ အဝတ်အစားများ အရုပ်များကို နေသားတကျသိမ်းရင်း ဆည်းရင်း၊ ခင်သတိုး အတွေးများ နေမိသည်။ ။ အပြင်လူတွေ ဘယ်လောက်ပဲ သိမ်းပေးပေး၊ ကလေးက ထင်သလိုကြွထားပုံရသဖြင့် ယခုမှ ကလေးမရှိတုန်း ခင်သတိုး စိတ်ကြိုက်သိမ်းဆည်းပေးနေရသည်။ ။

ကြည့်စမ်းပါဦး...တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေးပီပီ၊ ကစားစရာ အရုပ်တွေကလည်း မှန်ရှိုးကွေ့တစ်ခုလုံး ပြည့်နှက်လျက်။ တီဗွီနှင့် ကလေးအခွေဆိုတာလည်း မရေတွက်နိုင်။ သို့သော် ကလေးကြည့်ဖို့ အခွေတွေထဲမှာ မှော်ကား စုန်းကားတွေ ပါနေတာတော့ ခင်သတိုး မနှစ်သက်။ ။ ဦးမြင့်ခေါင်ဟာ ဒီလောက်ကလေးတောင် မသိဘူးတဲ့ လား။

ကလေးအခန်းတစ်ခုလုံး အရုပ်အိမ်ကလေးသဖွယ် သပ်ရပ်လှပနေတော့မှ သိမ်းဆည်းခြင်းအလုပ်ကို အပြီးသတ်ပြီး၊ ခင်သတိုး ရေချိုးလိုက်သည်။ ။ ရွှေစင်မြင့်ခေါင်၏ အခန်းထဲမှာ ပဲ မှန်တင်ခုံနှင့် ပစ္စည်းပစ္စယအစုံ တွေ့ရသည်။ ။ ဒါ သူ့မေမေရဲ့ ပစ္စည်းတွေလား။ ကလေးတစ်ယောက်နှင့်တော့ မလိုက်ဖက်သေး။ အိမ်နေရင်းမို့ သနပ်ခါးရေကြွလေး

လောက်သာ လိမ်းပြီး အဝတ်အစားကိစ္စကျမှ ခင်သတိုး စဉ်းစားရပြန်သည်။ သူမမှာ သိပ်စုတ်ပြတ်သည့် အဝတ်တွေတော့ မရှိ။ သို့သော် အများကြီးလည်း မရှိပါချေ။ ခါတိုင်း အဆောင်နေရင်း အိမ်နေရင်း ဝတ်သည့် ဂါဝန်က သုံးလေးထည်။ နောက် အပြင်ဝတ်သည့်ဝတ်စုံက လေးငါးစုံ။

သူများ အိမ်မှာ မို့ ဂါဝန်တွေလည်း မဝတ်ချင်။ လုံလုံခြုံခြုံ လှလှပပ၊ အပြင်ဝတ်သည့်ဝတ်စုံလေးတွေ ဝတ်ရကောင်းမည်လား။ နောက်တော့ နှမြောမြောနှင့်ပင် ဝတ်စုံလှလှ အိအိလေးတစ်စုံ ထုတ်ဝတ်ရတော့သည်။ ။ တောင်းမှာ အကွပ် လူမှာ အဝတ်တဲ့ ။ သည် ပန်းဖျော့ရောင် ဝတ်စုံလေးဟာ ခင်သတိုးနှင့်လိုက်ဖက်သည့် ဝတ်စုံလေးဖြစ်ပါသည်။ ။

သည် စဉ် အခန်းထဲသို့ အငယ်လေး ဝင်လာပြန်၏။

"ဟာ မမရယ်၊ လှလိုက်တာ ... တကယ် ... တကယ်၊ မမဟာ အိမ်ကြီးရှင် လုပ်ဖို့ ပဲကောင်းတယ်။ မမကြီးထက်တောင် အသွေးအမွှေး ပြောင်သေးတယ်"

အငယ်လေး၏ စကားကြောင့် မျက်မှောင်ကြုတ်မိသည် ။ ဟိုကကြားသွားလျှင် အားလုံးပြေးပေါက်မှားရမည့်အဖြစ်။

"အငယ်လေး စကားကိုဆင်ဆင်ခြင်ခြင် ပြောစမ်းဟာ။ ငါတို့ အားလုံးက သူ့ကိုမှီခိုနေရတာ၊ အငြိုငြင်ခံရမယ့်စကားတွေ မပြောနဲ့ ။ သွားစို့ ... ထမင်းစား လာခေါ်တာမဟုတ်လား"

သူမတို့ နှစ်ယောက် အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့စဉ် တိုင်ကပ်နာရီကြီးမှ ရှစ်ချက်တိတိ ကြားလိုက်ရ၏။ အစေအပါးတို့ ရဲ့ ညစာစားချိန်ဟာ ညရှစ်နာရီပေါ့။ သို့သော် ဒါ ဝမ်းနည်းစရာမဟုတ်ပါ။ ရောမ ရောက်လျှင် ရောမပဲ ဖြစ်ရမှာ ပေါ့။

"နောက်နေ့တွေ ငါ့ကိုလာမခေါ်ရပါဘူးဟာ၊ မနက်စာက နေ့လယ် ဆယ့်နှစ်နာရီ၊ ညစာက ညရှစ်နာရီ ... ဟုတ်လား။ ငါ ဆင်းလာခဲ့မယ်"

"မဟုတ်ဘူး မမရဲ့ ၊ အလျဉ်းသင့်သလို စားရမှာ ။ အလုပ်ရှုပ်ရင် ရှုပ် သလို၊ ရှင်းရင်ရှင်းသလို စားရမှာ "

"ဘုရားရေ နင်တို့ ဥစ္စာကြီးကလည်း ငါ့မှာ အစာအိမ်ရှိတယ်ဟ။ ဒီ လိုအချိန်မမှန်ရင်တော့ ဒုက္ခပါပဲ"

"ကျွန်မတို့ လည်း အစာအိမ်ရှိတာပါပဲ၊ သို့ပေမဲ့ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ နော်"

ခင်သတိုးပြောသည့် အစာအိမ်ဆိုတာကြီးကို အငယ်လေးက သဘောပေါက်လွဲနေပြန်ပါ၏။

"မဟုတ်ဘူး ... ငါပြောတဲ့ အစာအိမ်ဆိုတာက ငါ့မှာ အစာအိမ်ရောဂါရှိတာကို ပြောတာ"

"ဪ ... မသိပါဘူး"

တိုးတိုးခပ်ခပ်ရယ်ရင်း သူမတို့ ထမင်းစားဆောင်သို့ ဝင်လာခဲ့စဉ် ထမင်းစားပွဲမှာ ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါတွေဖြင့် တောက်ပ လင်းထင်းနေသည့် စမတ်ကျကျလူတစ်ယောက်ကို ခင်သတိုး တွေ့လိုက်ရသည် ။ အငယ်လေးက ဇက်ပုသွားခဲ့သည် ။

ဪ ... ဒါ ပုလဲနီပြောပြောနေတဲ့ ဦးမြင့်ခေါင်ဆိုတာ ဖြစ်ရမည်။ နိုင်ငံခြားမင်းသားတစ်ယောက် ပိုစတာထဲမှ ခုန်ထွက်လာသည့် စတိုင်များများ နှင့် ထွားထွားမြင့်မြင့်၊ ခန့်ခန့်ချောချော၊ သူ့ရုပ်သွင်က ပုလဲနီ စွဲမည်ဆိုလည်း စွဲစရာ။ သို့သော် ခင်သတိုးကတော့ သူ့အကြောင်း သိထားပြီးသူမို့ တစ်ပန်းသာလိမ့်မည် ထင်ပါသည် ။ သူက လူချောလူပွေကြီးမ

ဟုတ်လား။

"ဟေ့ အငယ်လေး ... လာဦး၊ နှစ်ယောက်စလုံး လာခဲ့။ သူက ဘယ်သူလဲ။ မမကြီးဆီ လာတာလား။ ဧည့်သည် လား။"

"ဟုတ်ကဲ့ ကိုကိုကြီး၊ လာ ... မမ"

ဦးမြင့်ခေါင်က ထမင်းစားစားပွဲမှာ အရက်သောက်နေရင်း လှမ်းခေါ်ခြင်းဖြစ်သည် ။ အငယ်လေးက သူမလက်ကိုပါ ဆွဲခေါ်ပြီး သက်ဦးဆံပိုင်ဘုရင်တစ်ပါးထံ ချဉ်းကပ်သွားသည့်နှယ် ခေါ်သွားတော့၊ ခင်သတိုး ကိုယ့်လက်ကို ဆွဲရုန်းလိုက်သည် ။

မလိုက်ချင်ပါဘူး။ ငါက ကလေးထိန်းလုပ်မှာ ပဲ။ သူနဲ့ ဘာဆိုင်လဲ။ တစ်အိမ်လုံးကို အောက်ကျိုမပေးနိုင်ပါဘူးနော်။ နောက်ပြီး ဒါ စားသောက်ဆိုင်တွေမှာ စားပွဲထိုးလုပ်နေတာ မဟုတ်ဘူး ။ အရက်သမားဆို ခင်သတိုး အလွန်မုန်းသည် ။ လူကြီးလူကောင်းလိုပဲ သောက်သောက်၊ နွားငတ်ရေကျပဲ သောက်သောက်၊ အရက်သောက်တာ သောက်တာပဲ။ အရက်သမားဟာ အရက်သမားပဲ။ ကိုယ့်ဖေဖေလည်း အရက်ကြောင့် သေဆုံးသွားခဲ့ရသည် ဖြစ်၍ အရက်ဆိုလျှင် ခင်သတိုး အလွန်မုန်းပါသည် ။

"လာပါ မမရယ်၊ ကိုကိုကြီးက သဘောကောင်းပါတယ်။ သူ မမကို မသိသေးလို့ ခေါ်မေးမလို့ ပါ"

"သူမသိလည်း နင်ပြောပြလိုက်ပါ၊ ငါ ထမင်းဆာပြီ၊ ငါ့ဗိုက်ထဲက အောင့် လာပြီ ... သိလား"

အငယ်လေးကို ထားပစ်ခဲ့ပြီး ခင်သတိုး မီးဖိုဘက်သို့ ဆက်လျှောက်ခဲ့သည် ။ တကယ်ပါပဲ ဗိုက်ထဲက ဆာလွန်းသဖြင့် အောင့်လာနေပြီဖြစ်

သည်။

"လာ ... ခင်သတိုး၊ ဒေါ်ဆုံတောင် ဆာလို့ စားနေပြီ။ လင်းလင်း ... ကိုကိုကြီး ဘာလိုသလဲ သွားကြည့်လုပ်ပေးလိုက်ဦးလေ။ ဒီကောင်မလေးဟာ အစားကိုငမ်းတယ်"

အသားဖြူ၊ မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်း၊ ကိုယ်လုံးထွားထွားနှင့် လင်းလင်းဆိုသည့် ကောင်မလေးက ထမင်းကို သေပြေးရှင်ပြေးစားနေရာမှ ခင်သတိုးကို မျက်ခုံးပင့်ပြန်တတ်သည်။

"နေပါစေ ဒေါ်ဆုံ ... အငယ်လေး လုပ်ပေးလိမ့်မယ်။ လာ မမ"

ခင်သတိုးလည်း ထမင်းတစ်ပန်းကန်လှမ်းယူပြီး ဒေါ်ဆုံအနားမှာ ကပ်ထိုင်စားလိုက်သည်။ ယခု ညနေဟင်းကတော့ မဆိုး။ သီးစုံချဉ်ရည်ဟင်းနှင့် ဗာလချောင်ကြော်။

"ဗာလချောင်ကြော်တွေ ဘာတွေနဲ့ နော်။ ဘယ်ဆိုးလို့ လဲ။ မမကြီးက သဘောကောင်းသားပဲ"

တကယ်က သူတို့ နှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်လိုသဖြင့် ခင်သတိုး စကားမရှိ စကားရှာနေတာဖြစ်သည်။ ဘာနဲ့ ပဲစားရစားရပေါ့နော်။ လောကကြီးမှာ သမုဒ္ဒရာ ဝမ်းတစ်ထွာအတွက် လူသားတွေ ဘယ်လိုရုန်းကန်ရသလဲဆိုတာ ခင်သတိုး သိသည် ပင်။ သို့သော် လင်းလင်းဘေးမှ ညိုချောလေးက ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့လေးနှင့် ဝင်ပြောပါလေ၏။

"အမယ်လေး သူကျွေးတယ် မထင်ပါနဲ့ မမရယ်။ ခြေရင်းအိမ်က အလှူလုပ်တာ အေမီသွားကူလို့ အပြန်မှာ ထည့်ပေးလိုက်တာပါ"

"ဪ"

ယခုတော့ ခင်သတိုး သည် အိမ်မှ ဝိုင်းတော်သားတွေအားလုံးကို သိရပေပြီ။ ဒေါ်ဆုံရယ်၊ နောက် ကောင်မလေး သုံးယောက်နာမည်က အငယ်လေး၊ လင်းလင်းနှင့် အေမီ။ ရှေးပဒေသရာဇ်ခေတ်က ရှင်ဘုရင်များ နှယ် ဤအိမ်ကြီးရှင်တို့ သည် ရုပ်ရည်ချောမောသူများကိုမှ အလုပ်ခန့်သည် ထင်ပါသည်။ ။ အားလုံး ရုပ်ရည်သန့်ပြန့်ကြပါသည်။ ။

ခင်သတိုးမှာ ထမင်းစားနေရင်းမှ ထမင်းစားခန်းဘက်မှ စကားသံများကို ကြားနေရပါသည်။ ။ ထမင်းစားခန်းနှင့် မီးဖိုက ခပ်နီးနီးမို့ အားလုံးကြားနေရခြင်းဖြစ်သည်။ ။

"သူက မမကြီးခန့်လိုက်တဲ့ မရွှေစင်ရဲ့ ကလေးထိန်းအသစ်ပါ"

"ဟင် ... ဒီတစ်ခါ မမကြီး ဘာစိတ်ကူးပေါက်သွားတာလဲ။ ခါတိုင်း ကလေးထိန်းတွေဆို အရုပ်ဆိုးလိုက်သမှ တာတေလန်နေတာပဲ။ ငါက ဧည့်သည် များ လားလို့ "

"ဒါတော့ အငယ်လေး မသိဘူး ကိုကိုကြီး။ ပြီးတော့ မမက အီးမေဂျာနဲ့ ဘွဲ့ရပြီးသားတဲ့ "

"ဟ ဘာကြောင်တာလဲ၊ အေးလေ ... တစ်လ ငါးသောင်းမက်လို့ နေမှာ ပေါ့။ မိန်းမမှန်ရင် ငွေမက်ကြတဲ့ သူချည်းပဲ။ နေစမ်းပါဦး၊ သူနာမည်က ဘယ်သူတဲ့ လဲ"

"ခင်သတိုးပါ"

"အင်း ... နာမည်ကတော့ လှသားပဲ၊ လူလည်း လှပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလောက် ဘဝင်မြင့်စရာတော့ မလိုဘူးထင်ပါတယ်။ ကိုကိုကြီးရဲ့ ကုမ္ပဏီကို တစ်နေ့လောက် ခေါ်သွားပြမှ နဲ့ တူတယ်။ ဒါမှ မိန်းမလှကျွန်းကို ရောက်ဖူးသွားပြီး ဘဝင်မြင့်တာတွေ ပျောက်သွားအောင်"

"မမက သဘောကောင်းပါတယ် ကိုကိုကြီးရယ်။ သူက အရက်နဲ့ မခံနိုင်လို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်"

"အရက်နဲ့များ မခံနိုင်လို့ ကတော့ သူ အပျိုကြီးဖြစ်မှာ ပဲ။ နေစမ်းပါဦး ... သမီးရဲ့ ဘွဲ့ရထားတဲ့ ကလေးထိန်းဆရာမကို မမကြီးက နင်တို့ နဲ့ တစ်သဘောတည်း ထားတာတော့ မကောင်းဘူးထင်တယ်။ နေဦး ... ငါ့သူ့ကို ထမင်းစားသွားဖိတ်ဦးမယ်"

ကြားလိုက်ရသည့်အသံကြောင့် ခင်သတိုး ကိုယ်လေး တောင့်တင်းသွားသလို ဒေါ်ဆုံတို့ သုံးယောက်လည်း မျက်လုံးပြူးသွားကြပါချေသည်။

"ဒုက္ခပါပဲ ... ကိုကိုကြီးက မူးရင် နည်းနည်းဆိုးတယ်"

"အခု သူမူးပြီလား"

ခင်သတိုးမှာ ထမင်းကို လျင်မြန်စွာ တစ်လုပ်ပြီးတစ်လုပ် စားရင်း ရင်ထဲမှာ ပူလောင်နာကျင်လာခဲ့သည် ။ ပိုက်ဆံမရှိလို့ နွမ်းပါးချို့တဲ့ လို့ ကိုယ့်ထံ အလုပ်ဝင်လာသူ။ နားထဲမှာ ကြားနေရသည့် ခြေသံတရှုပ်ရှုပ်သည် ချိန်ကိုက်ဗုံးတစ်လုံး ပေါက်ကွဲဖို့ တာစူလာသည့်နှယ်။

"ခင်သတိုး ... ဟုတ်လား၊ သမီးရဲ့ ဆရာမအသစ်ကို ကိုကိုကြီးနဲ့ ထမင်းစားဖို့ ဖိတ်ခေါ်ပါတယ်"

ညင်သာညွတ်ပျောင်းသည့် သူ့ဟန်က ပကတိ တည်ငြိမ် ခန့်ညားလျက်။ ကပြက်ကချော်၊ မထီတထီရုပ် လုံးဝမပေါက်။ ဦးမြင့်ခေါင်သာ မင်းသားလုပ်စားရလျှင် အကယ်ဒမီတွေ အော်စကားတွေ သူပဲ ဒိုင်ခံရလောက်သည် ။

"နေပါရှင်စေ ... ကျွန်မ ဒီမှာ စားပြီးနေပါပြီ။ ပြီးတော့ ဦးမြင့်ခေါင်

အထင်မှားနေပါတယ်၊ နာနီပါ။ ဆရာမ မဟုတ်ပါဘူး။"

ခင်သတိုး သူ့ထံမှ မျက်နှာလွှဲပြီး ကိုယ့်ထမင်းကိုယ် ဆက်စားနေလိုက်သည်။ ။ တော်တော်တော့ စိတ်ညစ်စရာကောင်းသည်။ ။ အစက ဒါတွေ သူမ ကြိုတင်မတွေးမိပါ။ ကလေးထိန်းဆိုလျှင်ဖြင့် ကလေးနှင့် နှစ်ယောက်တည်းပဲ ဆက်ဆံရမည် မှတ်ထင်မိခဲ့၏။ ယခုတော့ မမကြီးရော၊ ကိုကိုကြီးရော၊ နောက် ဖေဖေကြီးတွေ မေမေကြီးတွေပါ ဘယ်နှယောက် ပေါ်လာဦးမည်မသိ။

"ဟာကွာ ... ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး မခင်သတိုးရယ်၊ သမီးဟာ ကိုကိုကြီးရဲ့ အသက်ပါ။ အသည်းနှလုံးပါ။ သွားလေသူ ကိုယ့်ချစ်ဇနီးရဲ့ ချစ်သူရဲ့ ကိုယ်ပွား ကိုယ်စားလေးပါ။ ကိုယ့်အသည်းတုံးလေးပေါ့။ ဒီတစ်ခါ သမီးအတွက် ပညာတတ်ပြီး အဆင့်အတန်းရှိတဲ့ ခင်သတိုးကိုရွေးပေးတဲ့ ကိုယ် မမကြီးကို အရမ်းကျေးဇူးတင်တယ်။ မင်းဟာ ခါတိုင်းလို အာယား နာနီအဆင့်မကပါဘူး။ ကိုကိုကြီးရဲ့ သမီးအတွက် မင်း တခုခု လုပ်ပေးနိုင်မယ်လို့ ကိုကိုကြီးမျှော်လင့်ပါတယ်။ စောစောက မင်းကို သေချာမမြင်ရသေးလို့ ကပြက်ကချော်ပြောမိတာတွေ မေ့လိုက်ပါ။ ကိုကိုကြီး တောင်းပန်ပါတယ်နော်။ ထပါ ... ကိုကိုကြီးနဲ့ ထမင်းအတူ စားဖို့ လေးစားစွာဖိတ်ခေါ်ပါတယ်။"

အပြောကတော့ ကျလောက်ပါပေသည်။ ။ ဒါလည်း သူ့အရည်အချင်း တစ်ရပ်ပါပဲ။ ပုလဲနီ ပြောဖူးသည်။ ။ သိန်းပေါင်းများစွာ ကြွယ်ဝပြီး လုပ်ငန်းပေါင်းများစွာမှာ သရဖူဆောင်းနေသည့် သူ့လိုလူတစ်ယောက်အတွက် 'စကားပြောကောင်းခြင်း' 'ဆက်ဆံရေးပြေပြစ်ခြင်း' 'လူကဲခတ်ကောင်းခြင်း' ဆိုတာတွေဟာ သူ့အရည်အချင်းများ ပဲပေါ့။

ခင်သတိုးဟာ ဘယ်တော့မှ သူ့ရုပ်သေးရုပ်ကလေး မဖြစ်စေရ။

သူမက ထမင်းပဲ ဆက်စားလို့ နေသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အစာအိမ်ရှိ သူမို့ ထည့်ထားသည့် ထမင်းလေးကိုတော့ တာဝန်တစ်ရပ်နှယ် ကုန် အောင်စားရမည်။ တကယ်က စိတ်ရှုပ်ထွေးခြင်းကြောင့် ထမင်းစားလိုစိတ်ပင် မရှိတော့ပါ။ သူ့အရမ်းမူးနေပြီလား။ ခင်သတိုး ခိုး၍ စွေစောင်းကြည့်မိ၊ အကဲခတ်မိသည်။ ဒါလည်း သူမြင်တာပါပဲ။ နတ်ဒေဝတာတစ်ပါးနှယ်၊ ခန့်ညားဝင်းပနေသူကြီးက စိတ်ရှည်စွာ ပြုံးပြနှစ်သိမ့်မြဲ။

"ဘာလဲ ... ကိုကိုကြီးကို မူးနေတယ်ထင်လို့ လား။ မှတ်ထား လူကြီးလူကောင်းဆိုတာ ဘယ်တော့မှ ပုဆိုးကျွတ်အောင်၊ အဲ ဘောင်းဘီကျွတ်အောင် မသောက်ဘူး။ လဲနေအောင် မသောက်ဘူးပေါ့ကွာ။ ကဲပါ ... လာပါ။ ကိုကိုကြီး ထမင်းဆာနေပြီကွ။ မင်းကတော့ တစ်ပန်းကန် ကုန်တော့မယ်"

ယခုမှ မြင်ပြီး ယခုလောက် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ပြနေလျှင်ဖြင့် ရှေ့လျှောက် ခင်သတိုး အလွန် စိတ်ညစ်ရပါလိမ့်မည်။ အသည်းတွေဘာတွေ မကွဲဖူးသော်ငြား၊ သူ့ကိုချစ်မိလို့ ပုလဲနီတစ်ယောက် စိတ်ဒုက္ခရောက်နေပုံကို ခင်သတိုးမြင်ခဲ့ပြီးဖြစ်သဖြင့် သူနှင့်ဝေးဝေးပဲ နေလိုက်ချင်၏။

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မ ဝသွားပါပြီ"

ပန်းဝင်သွားသည့် ကစားသမားတစ်ဦးနှယ် ပြောင်သွားသည့် ထမင်းပန်ကန်ကို ရေစင်မှာ ရေသွားဆေးရင်း ခင်သတိုး အားလုံးကို အပြုံးတစ်ချက် ဝင့်လျက် နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ။

ထို့နောက် သူမ ဦးမြင့်ခေါင်ရပ်နေသည့် အဝင်အထွက်တံခါးပေါက်မှ ခေါင်းငုံ့ဖြတ်ကျော်ခဲ့လေသည်။ ။
